

stillede syv stipendier til rådighed for stipendiater fra udviklingslandene til studiet af folkeret ved Prags Universitet.

De kommunistiske lande lagde atter i år vægt på, at der i det opstillede program burde tages hensyn til eksistensen af forskellige retslige og sociale systemer.

Fra finsk side fandt man, at den teoretiske uddannelse under FN's stipendier var alt for kort i forhold til den praktiske, idet stipendiaterne først deltager i et 3-ugers kursus på folkeretsakademiet i Haag og derefter er knyttet til FN's retsafdeling i New York i 4½ måned; samtidig blev rejsepengene ved opdelingen af stipendierne uforholdsmæssigt høje. Man ville fra finsk side foretrække, at stipendiaterne studerede et helt år ved et universitet. Hertil udtalte FN's folkeretsrådgiver, at man fra deltagerens side havde lagt stor vægt netop på den praktiske side af stipendierne, og at det formentlig ville være overordentligt vanskeligt for udviklingslandene at undvære de pågældende embeds mænd i længere perioder end seks måneder.

Et af 7 lande forelagt resolutionsudkast blev enstemmigt vedtaget af 6. udvalg og af plenarforsamlingen den 14. december som resolution 2313. Ifølge resolutionen tager generalforsamlingen i præamblen bl. a. i betragtning, at der med hensyn til seminarer og kursus bør tages behørigt hensyn til FN's bestræbelser på kodificering og progressiv udvikling af folkeretten og — i passende omfang — til den juridiske tankegang inden for verdens vigtigste retssystemer; generalforsamlingen bemyndiger generalsekretæren til at udføre det foreslåede program for 1968, godkender i princippet forslagene ud over 1968, og opfordrer medlemsstaterne, interesserede institutioner og enkeltpersoner til at yde frivillige bidrag til programmet. Generalsekretæren anmodes om at aflægge beretning til 23. samling.

6. udvalgs beretning: A/6950.

Nødvendigheden af at fremskynde definitionen af aggression set i lyset af den øjeblikkelige internationale situation.

(Dagsordenens punkt 95).

Spørgsmålet blev optaget på dagsordenen efter anmodning fra Sovjetunionen. General-

komiteen havde oprindeligt henvist spørgsmålets behandling til 6. udvalg, men generalforsamlingen besluttede, at dette først skulle behandles i plenarforsamlingen, og i lyset af drøftelserne dér og de opnåede resultater viderebehandles af 6. udvalg.

I. Debatten i plenarforsamlingen.

Generaldebatten i plenarforsamlingen, der strakte sig over 8 møder i tiden 28. november til 4. december 1967, indledtes med et indlæg af Sovjetunionen, der hævdede at USA havde gjort sig skyldig i aggression i Vietnam, Den dominikanske Republik og over for Cuba. Israel blev ligeledes betegnet som angriber i Mellemøsten. Af disse aggressionshandlinger fulgte helt naturligt nødvendigheden af at definere begrebet aggression. Sovjetunionen foreslog nedsættelse af en særlig komité under plenarforsamlingen med henblik på at udarbejde et forslag til definition, der skulle viderebehandles under 23. generalforsamling.

USA fandt, at Sovjetunionen kun søgte at tilgodese propagandistiske formål ved at bringe spørgsmålet op i plenarforsamlingen, og var allerede i generalkomiteen gået ind for, at spørgsmålet henvistes til ekspertdrøftelser under 6. udvalg. Sovjetunionens angreb afvistes under henvisning til dette lands dubøse holdning til aggressionsproblematikken i forbindelse med annekserne af randstaterne, den kommunistiske magtovertagelse i Tjekkoslovakiet og nedkæmpelse af opstanden i Ungarn.

Storbritannien tilsluttede sig USAs synspunkter og fremhævede, at de sovjetiske definitionsforsøg viste, at dette land kun interesserede sig for en definition i det omfang, den kunne bruges til at fremme Sovjetunionens politik. Udarbejdelsen af en definition ville kun få betydning, såfremt den var velafbalanceret og fandt støtte hos flertallet af FN's medlemmer.

Australien påpegede, at vedtagelse af en definition af aggression næppe var heldig, idet der i så fald var fare for, at sikkerhedsrådet i en krisesituation blev lammet gennem en endeløs proceduredebat.

Thailand fandt, at det var bedre at undvære den definition end at få en ufuldkommen, der ville kunne misbruges, således at man risikerede, at ofret blev stemplet som angriber. Erfaringerne viste i øvrigt, at såvel